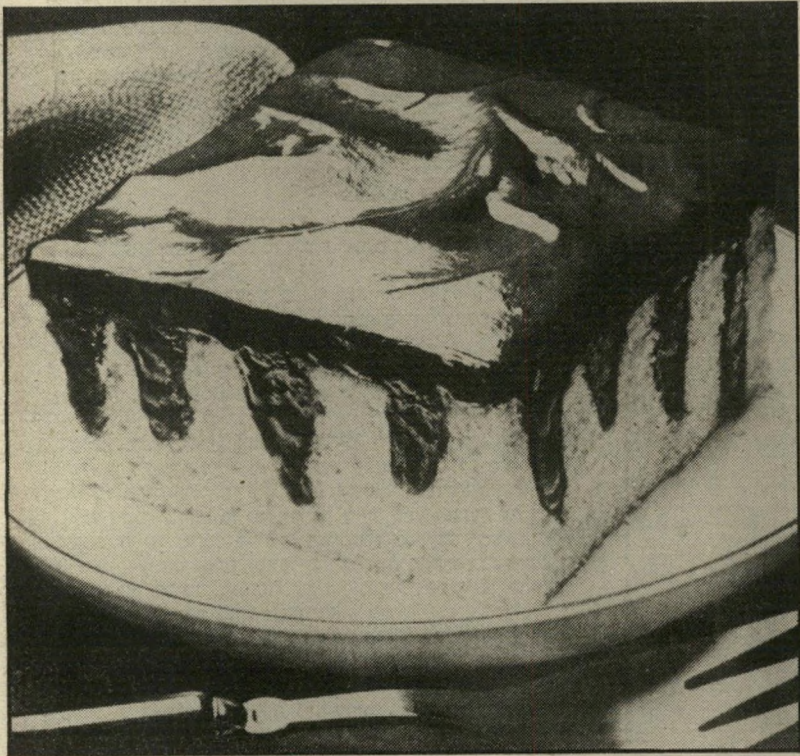

הכל רמאות

העץ העגולה כדי לעשות חור, מסוככים אותה קצת בתוך העוגה כדי שהחור יישאר, גם לאחר שלפית המקל.
עכשיו עושים איזה קרם טוב תוצרת בית, שהעבודה בשבילו היא בדרך כלל רק לחיצת כפתור המערבל, ושופכים את הקרם על העוגה. הקרם נכנס לכל החורים ואחרי שחותכים את העוגה למנות זה נראה כמו בתמונה.
הפטנט מחברה אמריקאית. מה יש? גם לגנוב צריך לדעת. תשאלו את כולם.

רווקא לא רציית להיות זאת שמבשרת לכם שהחגים עוד לא נגמרו, אלא רק התחילו, אבל זה גורלי, כנראה. ובחגים, כידוע, באים אורחים והאורחים הממוצעים מאוד אוהבים כשמגיישים להם לפחות קפה ועוגה. ככה זה איתם.
או קפה זה לא בעיה, אבל עוגות הן נגי'ס, במיוחד כשעושים אותם לבד בבית. מצד שני, כשקונים עוגה טובה ויפה בחנות, מתרוקנים הכיסים חתישתיים.
או מה עושים? מרמים, כמובן. קונים בחנות עוגה לבנה הכי זולה והכי פשוטה שיש. אחריכך

גילגולו של קוויאר

לאניני'הטעם. ומה רוצה אלוהים, שדווקא אני באתי לבקר את השבים מחו"ל. בטקס מהודר ורברושם נמסרו לי כמה צלוחיות במתנה. חשבתי דווקא להגיד: לא, תודה, אני לא אוהב את זה! אבל הג'סטטה של הנתינה היתה כל-יכן רחבה וחגיגית, שלא אמרתי מילה מלבד "תודה רבה", וחזרתי הביתה עם הקוויאר המטייל. בבית, בארוחת הבוקר, אחרי שהילדים הלכו לבית הספר, פתחנו צלוחית אחת וקיווינו שאולי-אולי הפעם זה ימצא חן בעינינו. אולי התבגרנו, אולי הטעם שלנו השתנה לטובה, אולי רחבו אופקינו במשך השנים. אבל כלום. טעמנו ומייד נזכרתי איך אבא שלי היה נוהג להחזיק לי את הלסת ואמא שלי היתה דוחפת לי לפה כף שמן-דגים. הורדנו את צלוחית הקוויאר לריצפה, קראנו לחתולה שלנו והסברנו לה: "בבקשה, מותק", החתולה הריחה את הצלוחית פעמיים והסתלקה משם בצעדים קלים ומהירים, טנונית אחת.

זוג ישראלי לא צעיר החליט השנה לנסוע לטיול בחו"ל. נסעו לגרמניה ושמ, תמורת 600 דולר, קנה סיור לסקנדינביה. הם לקחו את הטיול מגרמניה, כי הם שמעו שבטיולים היוצאים מאירופה יש פחות ישראליים ויש יותר סדר, ואפילו נותנים בתימלון יותר טובים וגם מורה הדרך מדבר בגרמנית ולא בעברית. בשביל זוג, שתי בארץ רק 35 שנה, זה לא בושא לדעת יותר טוב גרמנית מאשר עברית.

בקיצור, נסעו באוטובוסים ממוגיאוויר, ראו נופים צפוניים ובילו בתימלון מדרגה טובה מאוד. בתימלון האלה הגישו ארוחת-הבוקר לחמניות וחמאה וריבה ומימרח-כבד וקפה וגם... קוויאר בצלוחיות קטנות וסגורות. הווג אכל את החמניות והחמאה והריבה ואפילו את מימרח הכבד וטעמו את הקוויאר. הם הודו אחד בפני השני שהדבר הזה ממש לא טעים — אבל איך זוג

ישראלי מבוגר ומחונך לא ירשה לעצמו סתם להשאיר את הקוויאר על המגש ולהסתכן בקבלת שם של טוב או סרט-טעם או מי יודע מה עוד. הם לקחו את צלוחיות הקוויאר ודחפו אותם לתיקיהצד שלהם. ככה הם חרשו את סקנדינביה, כשבתיקהצד מתאספות צלוחיות הקוויאר בכמות של שתיים ביום. עשרה-ימים, תעשו חשבון כמה קוויארים.

הם הגיעו ארצה כשבתיקים המיטען היקר מפו. בבית הם דחפו את הצלוחיות למקרר עד שיבוא מישהו באמת מיוחד, ששווה לתת לו את המערך

זה כבר היה יותר מדי. לפני שמישהו יבוא אלינו ויראה קוויאר מסתובב על הריצפה, אספנו את כל הצלוחיות והעפנו אותן בתנועות אלגנטיות לתוך פחדיהאשפה הבית. מהפח הביתי עברה שקית הובל לפחדיהאשפה של כל הבית, הממוקם בחצר האחורית ובכך, לפי מיטב ידיעתנו, תמה פרשת הקוויאר המטייל בעולם.
ואז... למחרת בבוקר, אני יורדת לחצר ואני רואה שנערך שם קונסיליום מאוד ערני בין שתי השכנות הרומניות והאחת ההונגרית. אני אומרת "שלום" מנומס ומנסה להתחמק, אבל הן קוראות לי בהתרגשות. "כסף מהאמריקאים אנחנו רוצים? מפטרים אנשים, כי אין כסף בארץ? אבל קוויאר כובל יש דווקא!" צועקת לי השכנה, ובהזדמנות זאת היא תוקעת לידי צלוחית סגורה אחת. "קחי ותיהני", היא אומרת לי. השכנה השנייה אומרת שהיא לא תנוח עד שתרעד איזה אנשים וורקים קוויאר לפחדיהובל. אמרתי שזה באמת נורא ובאמת קשה להאמין. את תכתבי על זה בעיתון, הן אמרו לי. "שכולם ידעו איזה שחיתות יש כאן!" אמרתי "בסדר" וברחתי משם כשצלור חית הקוויאר בתוך ידי.
עכשיו, אם האמריקאים יסרכו לתמוך בנו, תרדעו שזה בגללי. אבל לא ככוונה.

חוזרים הביתה, שמים את העוגה על מגש, ובעזרת ידית עגולה של כף-עץ עושים בעוגה הרבה חורים. לא עד תחתית העוגה, אלא עד החצי בערך. בכל פעם כשרוחפים את חתיכת

שבת קודש?

אני באמת מרגישה שבלי תגובה על סגירת איצטריון רמת-גן בשבת, לא אוכל לגמור את השבוע.

מה אגיד לכם, אני ממש שמחה. אני רוצה שהם יסגרו את כל האיצטריונים בארץ, וגם את כל בתי-הקפה ואת כל המיסעדות. אני רוצה שהם יפסיקו את התחבורה הציבורית (מוניות) בשבת ויסגרו את התיאטרונים ואת חוף-הים, ואפילו את בערב ועד למוצאי-שבת. אני רוצה שהם יורקו אבנים על ילדים שנוסעים בשבת על אופניים ועל מבוגרים שנוסעים במכוניות פרטיות. רק כך, רבותיי, יש סיכוי שאנחנו נתעצבן עד מוות. ואז כשיגיע היום הזה, שנתעצבן עד מוות, אני לא מקנאה בדתיים ולא מקנאה בשבת. העם הזה, כשהוא מתעצבן ממש, הוא מכה בכל הכוח, ולא תמיד באלגנטיות.
או למה לא? תסגרו, תנתקו, תמשיכו לעשות את המוות לעם שלם. אתם בקואליציה, יש לכם כוח. תמשיכו, יופי. אני מקווה שכבר בשבוע הבא תסגרו משהו, אם ירצה השם.

בסרט, הממולאות בשוקולדים וסוכריות ממינים שונים. סלסלת כאלה אפשר לקנות בחנויות עלית החל מ-5,000 שקל. שהוא מחיר זול למתנה, לכל היעות. הסלסלה שבתמונה היא, בפירוש, מתנה מאוד מכובדת, וכמובן מתוקה והיא מכילה שלוש טבלות שוקולד, סוכריות משלושה מינים, אגוזים מצופים בשוקולד, ופלים. מסטיקים ועוד משהו שהילדים שלי אכלו ולפי העטיפות לא הצלחתי להבין מה זה.

כל זה, כולל הסלסלה והקישוטים — 7,000 שקל. לאנשים שלא יודעים מה להביא, או שאין

פינת בנייהודה

אקדמייתי, בבת-עיני, למה תדאיכו רוחי במונעכם ממני איגרותיכם כסדר? מזה ימים רבים לא שופה עיני מילותיכם, המשכילות אותי בינה ומאלפות את כולנו שפת-שפר.

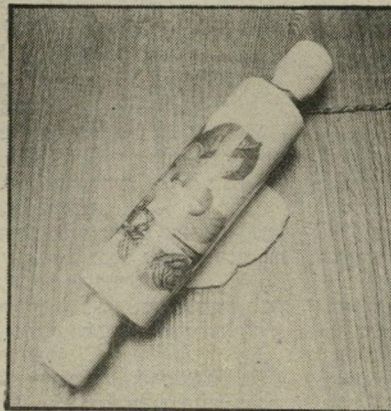
אנא ענוני, מעפר הרימוני! בתרגום חופשי: מה יש לכם? למה הפסקתם לשלוח מיכתבים, דירי באלפ. האומנם עד כדי כך השתפרה עבריתי לאחרונה?

יופיי!

מילה טובה מגיעה, לפי רעתי, לחברת עלית. החברה שממילא מוכרת בוודאי עשרות אלפים של חבילות שוקולד ושאר ממתקים לפני החגים, לא הסתפקה בכך ויצאה עם חידוש. אלה הן סלסלות-ממתקים, ארוזות בצלופף ומעוטרות

בחורף. מקוריי יופי. דניש פלוס 7,885 שקל ישן.

הדבר השני הוא מערוך מחליף טמפרטורות. ישנם כצקים שאותם צריך לרדד בחום ויש כאלה שאוהבים דווקא קור בזמן הירידה (עובדה) מדהימה זו נודעה לי רק היום, ולכן אין לי פרטים מדויקים על הנושא. ערייזו. לצורך העניין

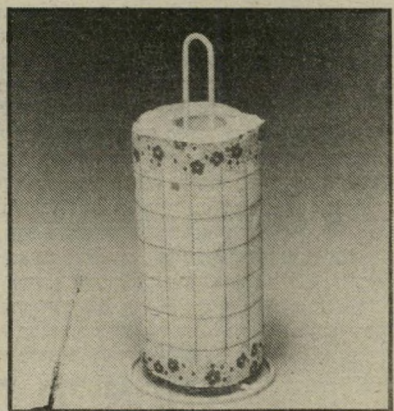
אפשר לקנות היום מערוך עשוי קרמיקה, שהוא חלול בתוכו ולכן אפשר למלאו במים חמים, או במים קרים, לפי הצורך. דווקא מצחיק. עכשיו תשבו טוב-טוב על הכיסא. הנה זה בא: 43,750 שקל ברשת-חנויות פטיו. מה אתם אומרים?

שיהיה

מיוחד

כמו כל עם ישראל (ממין נקבה) גם אני עשיתי קילומטר'ו אדיר בחיפוש אחרי מתנות לחג. הבעיה הפרטית שלי היא שפעם, מזמן מזמן, מישהו הרביק עלי תווית של אשה שמביאה תמיד מתנות מאוד מקוריות ומעניינות. אף אשה נורמאלית לא תזרוק תואר כזה. להיפך, היא תשקיע שעות של חיפושים והליכה בחום, רק כדי להישאר כזאת.

אז הנה שני דברים שמצאתי ושארתי מציאתם יכולתי לטפוח לעצמי קלות על השכם וללכת הביתה שמחה, טובת-לב וגאה.

הדבר הראשון הוא מחזיק-מגבות נייד. כדי לא לרוץ כל פעם למיטבח לנגב ידיים או כל דבר אחר, תוכלי לקחת איתך את מחזיק-המגבות לכל מקום — לגג, למרפסת, לסלון, לחדר-הילדים, למעשה, זה שיפור של נייר הטואלט התלוי על חוט מסביב לצוואריהם של ילדים מנוולים